

תודה

א: תודה בהצלה מצרה, זה הזמן להתבוננות על כל היש שהאדם מקבל בכל עת מהבורא, החסרון הזמני פותח לאדם צוהר לראות את מלא החסדים התמידיים החופפים עליו. וכאן המקום להתלבטות, בין ההנאה והשמחה מהרווחה החמרית שלכאורה אינה תואמת ערכים רוחניים והתמסרות מוחלטת לרצון הבורא, לבין ההתמסרות המוחלטת שלכאורה אינה מותירה מקום לרווחה חומרית ולשמחה הבאה בעקבותיה.

ב: קרבן תודה, המביאים יורדי הים, עוברי מדבריות, יוצאים ממאסר ומחלימים מחולי, בא ללמד את האדם את הרגשות המתאימים לתקופה זו, ולהסתכלותו על היש בכללו. דבר ראשון קרבנו הוא זבח השלמים, הקרבן הבא מתוך מצב של שלמות, הקרבן שבו מודיע המקריב ששלמותו משועבדת למי שנתנה לו. שנית, על זבח השלמים הוא מביא שלשים חלות של מצה ועשר חלות חמץ, אך נפח החלות של החמץ והמצה שוות, בין שלשים המצה ובין עשר החמץ היו של עשר עשרונים (מנחות עו: עז.), כנגד חמץ הבא מצה (שם עח.). ויבואר.

ג: משמעותם של החמץ והמצה כך הם: אבותינו ביוצאם ממצרים היו שישים ריבוא גברים, היה מקום למחשבה כאילו היה איזה מרד המוני תחת שרביטם של משה ואהרן, ובכח זרועם יצאו ממצרים. להוציא ממחשבה זו נתן הגואל סימן היכר ביציאתם 'ויאפו את הבצק אשר הוציאו ממצרים עגת מצות כי לא חמץ כי גרשו ממצרים ולא יכלו להתמהמה וגם צדה לא עשו להם' (שמות יב לט), כשהגיע זמן יציאתם לא יכלו להשתהות אפילו כדי לישת הבצק, והיה זה לאות כי גורשו ברצון אחר ולא הם התירו כבליהם לפי רצונם. ואכן באיסור אכילת חמץ בפסח נאמר (שם יג ג) 'כי בחזק יד הוציא ה' אתכם מזה ולא יאכל חמץ', כלומר, על ידי שלא תאכלו חמץ תזכרו את תלותכם בחוזק היד של בורא ומנהיג הבריאה ולא תתלו את גאולתכם בכח עצמכם.

ד: ומכאן לביטוי של מקריב התודה, מביא הוא על קרבן שלמותו חלות של חמץ, שהם מבטאות את הרווחה החמרית של האדם, את הצלחתו לממש מהעיסה את כל טובה ובעשירות, שלא בלחם עוני. לא זו בלבד אלא שבהבאתו אותם בשיעור של עשרה שהוא מספר שלם, הוא מבטא את השלמות של רווחתו, ולא מהסס מלהצהיר על שלמות גשמית ועל רווחת העולם הזה.

וכעת הוא מבאר את שמחתו ומביא מצה כנגד החמץ, הצהרתו על השלמות החמרית נכנעת אצל הצהרתו על מקור השלמות הזו, אצל הזיכרון שכל שלמותינו היא חוזק יד הבורא, וכאן מגיע הוא לשלמות שמחתו, על רווחה מושלמת מאת הבורא. כי אכן כן שלא כאיש העולם הרואה סתירה בין רווחתו החמרית לרוחניות, איש ישראל הרואה בכל הצלה ורווחה את ידו החזקה של הבורא, מושלמת שמחתו בכך שאין מקום לרווחת הגשם להעכיר את קרבתו לבורא, אלא אדרבא היא כולה ממנו והוא מכניע אותה חזרה לרצונו.

ה: *היאוס ימי חולני הקורונה האטילה אייתה על כל יושבי חלדי. היאוס גס ימי פרשת 13 עס קרבן התודה על יציאה אחולני וימי הביטוי הגדול אכולס על חוק ידו על הבורא למען אהוביו. תפילותינו.*

מעוניין לקבל מאמרים בסגנון זה? K0548541508@gmail.com

אשמח לקבל תגובות והארות. אשמח אם תעביר למתעניינים. מנחם קלמן.